

1. Oldás

Kornéllal, a volt férjemmel ülök a teraszon, kávézunk, a gyerekek a szobáikban, süt az októberi nap, előttünk a kert, Bécsben idén gyönyörű az ősz. Épp bejelentette, újra nőszülni fog. Tíz éve váltunk el, eddig egyikünknek sem volt új élettársa, két gyermekünk természetesnek vette, hogy ők mindkettőnk életközpontja. Ez bevált, mert Lina, a borotvaéles esze, Matyi, a Down-kórra jellemző csalthatatlant intuíciója miatt, túlzottan érzékenyek és sebezhetőek.

Házasságunk még odahaza Nagyváradon, konkrétan a fogyatékkal született második gyerek után kimúlt, a Bécsben bekövetkezett válás békés volt, Kornél lemondott a gyerekekről, tele volt bizakodással, kivándorol Amerikába, ez volt minden álma. Aztán, mint megannyi magasba szárnyaló tervéből, ebből sem lett semmi, maradt Bécsben. Szabadideje egy részét a gyerekekkel tölti, többnyire hétvégeken, a magyarországi falusi házban, amit a válásunk után vásároltam, és ahol most anyám él. Szereti anyám főztjét, jár a gyerekekkel strandolni meg biciklizni, viszi Linát autóval a lovardába, kényelmes megoldás, az ő fix munkaideje meg az én előre nem látható, hétvégeken is gyakran igényelt hatósági tolmács tevékenységem kombinációja, valamelyikünk mindig a gyerekek mellett van.

Amikor ma belépett az ajtón, láttam az arcán, fontos közlendője van, de nem tudja, hogyan kezdjen hozzá. Ilyenkor mindenfelé néz, csak a szemembe nem. Végül kibökte, megismert egy nőt, elveszi feleségül.

Mióta elváltunk sok nőt megismertél és eszedbe sem jutott újra nőszülni, most mi a különbség? kérdezem. Másképp nem jöhet ide, csak házassági papírral, feleli. Szóval román import? – szögezem le. Igen, bukaresti, meséli boldogan, bukarestiesen beszél, jólesik hallgatni. Ráadásul kicsi, vékony, szemüveges, majdnem egy fejjel alacsonyabb nála - de főleg énnálam, gondolok vissza az évekre, mikor behúzott nyakkal és lapos sarkú cipővel próbáltam enyhíteni a zavarán, hogy kettőnk közül én vagyok a magasabb. A nő nem túl szép, nem fogja elbízni magát, ami azért is jó, mert hozzá képest elég fiatal, magyarázza lelkesen. Interneten ismerkedtek meg, egy „noi doi” (mi ketten) elnevezésű román

portálon, először csak leveleztek, aztán rendszeresen találkoztak Aradon, ahová ő Bécsből, a nő meg Bukarestből utazott le. Most már rendezni akarják a házasságkötést, mert a nő csak így kaphat osztrák letelepedést.

Ömlik belőle a szó. A nőnek nincs egyetemi végzettsége, aminek ő külön örül, mert nem kell még egy olyan ambiciózus értelmiségi feleség, aki nem tud főzni. Elmosolyodok, ez már szállóige volt a családban, bármikor szóba került valami szakmai sikerem, Kornél sohasem mulasztotta el megjegyezni, hogy főzni viszont nem tudok. Van mestersége? kérdezem. Nem, dehogy, nem valami „rabszolga”. Irodában dolgozott, egy gyermekkorház adminisztrációs osztályán, tehát van tapasztalata, sok downossal volt dolga. Bent az irodába? vágom rá kissé élesebben, utálom, mikor Matyival kapcsolatban sminkeli a tényeket.

Tudom, hogy szeretni fogja Matyit, válaszol Kornél teljes meggyőződéssel. Mindig kérdez felőle, mindenről be kell számoljak neki, van saját gyereke is, 9 éves fiú. Tudja, hogy Matyin kívül van egy lányod is, aki nemsokára érettségizni fog? érdeklődök tovább. Persze, örül neki, mindig szeretett volna egy kislányt. Belegondolok, hogy Lina, a 17 évesekre jellemző, végletből végletbe ingadozó önállóságával, többnyire inkább egy dühöngő amazon, mint egy szende kislány hatását kelti, a nőnek bőven lesz része meglepetésbe.

Hogy boldogulsz a kisfiúval? - firtatom. Nem láttam még, a nő anyjánál él, majd ha lezajlott az esküvő, elhozzuk ide Bécsbe, ráérünk akkor ismerkedni, mondja Kornél. Elámulok. Tudom tapasztalatból, a saját gyerekei kedvéért sem szívesen áldozza fel a kényelmét. Számára a láthatási jog, tulajdonképpen látogatási jogot jelent, és amikor a gyerekekhez jön, Bécsbe vagy a magyarországi házba, ő vendég, aki elvárja, hogy elébe rakják az ételt és mentesítsék mindennemű munkától. Mint ahogy azt is, hogy én álljam a gyerekekkel töltött programok anyagi oldalát, inkluzíve a benzinköltségeit. Hogyan fog majd az idegen gyerekkel boldogulni, a 40 négyzetméteres lakásában, meg a sok extra kiadással? – töprengök.

Menyire tud németül a nő? - érdeklődök tovább. Sajnos nem sokat, pedig tíz hónapja kínlódik vele, még az állását is feladta, hogy több ideje legyen rá, mégse boldogul, de nem

baj, majd megtanulja itt, mint én, lelkendezik Kornél tovább. Eszembe jut a bécsi menekültes ittlétünk első, akut pénztelenséggel küszködő szakasza. Kornél nem siette el a nyelvtanulást, emiatt sokáig nem tudott elhelyezkedni, évekig én, a germanisztikát végzett, tartottam el a családot, most legalább megtapasztalhatja, milyen érzés egy lógóssal húzni a szekeret, gondolom.

Átszellemülten és irigylésre méltó optimizmussal ecseteli a felhők nélküli, zökkenőmentes jövőt. Hiszen nem lenne semmi baj, ha Kornél eleget keresne, gondolom, de az elmúlt tíz évben gyerektartásra sem jutott, mert a keresetéből egymaga is alig boldogul, ami azt jelenti, a nőnek az áttelepülés után dolgoznia kell.

Tudod, hogy nyelvtudás és szakma nélkül nincs más opció, mint takarítani, nem lenne célszerűbb, ha a nő még Bukarestben valamit kitanulna? próbálok érvelni. Pedikúrt, fodrászatot, masszírozást, olyasmit, amivel itt lehetősége van minimális nyelvtudással elhelyezkedni, mégiscsak más egy ilyen kezdés.

Erre én is gondoltam, de azt mondja, most, hogy végre rátalált az igazi szerelemre, nehezebbre esik minden egyes tőlem távol töltött nap, mondja Kornél boldogan, versenyt ragyogva a bágyadt őszi nappal. Elnézem. Egy osztrák állampolgársággal rendelkező, előnytelenül korosodó és minden téren sikertelen román férfi, krónikusan szeretetét és magányos, tipikus balek. A jóval fiatalabb bukaresti nő meg eléggé rafinált ahhoz, hogy ezt kellőképpen kihasználja. Előbb kijutni Bécsbe, aztán gondolkodni. Óhatatlanul lesz egynéhány koppanás.

Próbálok más szemszögből nézni az egészet. Amikor a nőről beszél, Kornél felélénkül, évekkal visszafiatalodik. Ez a nehezen mozdítható ember tele van tervekkel, gondolatban kalapot emelek a nő előtt.

Egyszerű lenne cinikusan összefoglalni a helyzetet, előjönni avval, hogy hetente tolmácsolok a bíróságon ilyen alapállásból eredő és rendőri beavatkozásig meg pereskedésig fajuló családi perpatvarokat, de hallgatok.

Annak idején tisztában voltam vele, hogy megmásíthatatlanul különböző az életfelfogásunk, az értékrendszerünk, nem leszünk egy igazán összetartozó pár, mégis hozzámentem. Most is előttem van az akkori

nagyváradi életem teljes kuszasága, a nyolcvanas évek különös, felszín alatti áramlások ideje, a kiskapuk világa. Egykori padtársam, Liechtenstein Anikó, az érettségi vizsga után egyszerre csak Finnországból írt, áttelepültek. Egyetemi kolleganőim közül a szász meg a sváb lányok hetekkel az államvizsga után már Nyugatnémet országban éltek, titokban minden elő volt készítve, csak a diplomaosztásra vártak. Erdélyi magyar barátnőim elkönnyvelték, hogy évekig várniuk kell a családalapításra: Magyarországról csak úgy özönlött a sok bukott angyal, hogy elvigye férjnek az erdélyi magyar fiuk színe-javát. Frissen végzett orvos, mérnök, építész, pironkodva sétáltatta a nagyváradi korzón a külföldi menyasszonyt. Mindegy milyen rusnya a nő, öreg vagy kiélt, mindenki tudta mire megy ki a dolog, miközben a vőlegény szívszerinti párja lopva leste minden lépésüket és reménykedett, hogy majd a már eleve betervezett válás után, a fiú visszajön és őt is „kiviszi”. Így nézett ki a szocialista, kommunista, patrióta romániai „sólymok”(soimii patriei) sorsa. Mindenki kereste a kiskaput, a nemzetközi zsidó felekezetek összefogása, a nyugatnémet „fejpénzek” állami szintű bevétele, vagy a névleges házasságok által nyújtott kijutást. Hogy lehetünk volna romlatlanok, romantikusak, szerelmesek? A végső mérce az volt, van-e az illetőnek valakije „odakint”.

Nekem nem volt külföldön élő rokonom, és nem akartam pótszerelmet, amíg a fiú becserkészi a magyar álfeleséget. A „kijutni bármilyen áron” sem volt szívügyem, ráadásul az akkori Magyarországra, a Dante pokolköreiben eggyel feljebb lévő szintre éppenséggel nem. Annyi kompromisszumot kell kötni, legalább a lényem legintimebb szintjén, a párkapcsolatban, ne kelljen ilyen piaci módon alkudni és megalkudni, gondoltam végtelen naivitással, hogy ne mondjam bárgyúsággal. Ezek után előre programozott volt, hogy sokáig pártában maradok, könyvekkel körülbástyázva, egyre távolabb kerülve a körülöttem örvénylő realitástól.

Kornél, akivel a Bukarestben töltött éveim alatt kerültem össze, nem nyugodott bele, hogy visszaköltöztem Nagyváradra, fontos voltam neki, utánam jött Erdélybe, a magyarok közé. Lecserélte az Otopeni-Baneasa nemzetközi repülőtéri légi irányító posztját egy kilátástalan nagyváradira. Összeházasodtunk, jöttek a gyerekek. Elfogadtam, hogy

szeret, de sohasem bíztam rá magam. Természetesnek vettem, hogy az elsőszülött kislányt szereti. A fogyatékos második gyereknél pánikba esett, megtorpant, ezért menesztettem, a válást én szorgalmaztam. Mióta utánam jött Nagyváradra, majd Bécsbe, Kornél élete az én döntéseim függvénye volt.

Számomra, a válásunk óta, minden nap a Szabadság Ünnepe. Soha többet nem kapcsolom össze az életemet senkivel, döntöttem el a válás után, nem kavaram meg a gyerekeket egy idegennel. Egy percig sem keseregtem a nagyváradai egyetemi angol-német katedrámért, teljes erőből ráálltam a jól fizetett tolmácsolásra, a Bábel tornyává átalakult Bécsbe temérdek munkám akadt. Amíg a gyerekek kicsik voltak, Anyu nálam lakott, segített, dolgozhattam bármikor, közben megvettem a magyarországi házat, Lina meg Matyi ott töltenek évek óta minden hétvégét, szünidőt, a német mellett, anyanyelvi szinten beszélnek a magyart, az én világom gömbölyű.

Kornél viszont továbbra sem találja helyét, otthon repülőgép irányító volt, itt portás, élettárs és barátok nélkül él, ezt a mostani nagy eseményt is az én nyakamba ömleszti, mert nincs kéznél más. Évente egyszer hazautazik Bukarestbe, ahol pár hétig learatja a nyugatra szakadt hazafiúnak kijáró körbeajánorozást, aztán visszajön, beáll a mókuskerékbe, ráadásul itt dolgozni kell a pénzért, a kedvenc romániai mondása „servici usor” – könnyű műszakot kívánok, itt nem működik. Most talált egy román hölgyet, aki hálás lesz, hogy kihozza, gyerekestől. Hátha a nő jószívű, megbecsüli. Nincs jogom, eleve szkeptikusnak lenni. Eddig Kornél az én döntéseimet kellett elfogadja, ezután majd ez a nő dönti el, mi legyen, hétköznapi férfisors, vagy csak a gyenge hímekre jellemző életút, amióta, mi nők, rájöttünk, vagy rákényszerültünk, a dönteni tudás képességére, nem tudom, és nem is érdekel.

Azért tette most szóvá, szakítja meg Kornél a beállt csöndet, mert kellene vízum. Ha ugyanis a nő ide jöhet és magával hozza a szükséges okmányokat, itt gyorsan összeházasodnak és akkor könnyebb lesz elintézni a letelepedést. Ezeket az információkat a nő gyűjtötte össze, amilyen kis okos, szemfüles, az Interneten mindennek utána járt. Segítenék-e a vízummal, hiszen évek óta tolmácsolok a

szóban forgó hivatalos közegnek? és már nyújtja is a két vadonatúj román útlevelet, a nőét meg a gyerekét.

Pár nap alatt kijárom az idegenrendészeten a beutazási vízumokat, az ügyintézők segítőkészek, egyesek kinevetnek, hogy az ex-em jövődöbeliének az ügyében fáradozok, miért teszem? Elmondom, hány álmatlan éjszakán át eszem magam azon, hogyan alakul a Matyi élete, ha én már nem leszek. Hátha szerencsém van, és Linán kívül az apjáékra is számíthat, ez a nő még olyan fiatal...

Közben azon is eltöprengek, ha a nő tíz hónapja küszködik a nyelvtanulással, már jó ideje állhat a házassági terv, és ha nem kell besegíteni a vízumokkal, mi hárman talán csak utólag értesülünk az egésztől. Jobb, ha elkezdem felkészíteni a végtelenül bonyolult lelkületű Linát meg a minden rezgésre érzékeny Matyit arra, hogy az apjuk körül lesz egynéhány meglepetés.

2. Egyre több...

A Gablenzgasse és a Gürtel sarkán, hosszú évek óta, egy Ali nevezetű egyiptomi újságos árulja a napilapokat a pirosnál megálló autók sofőrjeinek. Mikor otthonról az idegenrendészetre autózok, rendszerint arrafelé visz az utam. Ali beadja az újságot a leeresztett kocsiablakon, nem számít, ha nincs nálam aprópénz, majd utólag egyenlítem a számlát. Megajándékoz a bizalmával. Annyit tudok róla, az évek során elejtett apró megjegyzésekből, míg zöldre vált a lámpa, hogy Kairóban él az édesanyja, aki az általa küldött pénzből egy utcai bódét vásárolt, ahol hűsítő italokat árul a hőségben tikkadtan mászkáló külföldi turistáknak. Ebből megél. Ali örül, hogy segíthet, mert másképp, özvegy anyja rokonoknál kellene, cselédként, meghúzza magát. Másrészt viszont Ali boldogtalan, mert az itteni újságárulással nem keres annyit, hogy megnősüljön és családot alapítson, és legalább az otthon töltött évi egy hónap alatt ő is normálisan éljen. Nősülni csak akkor szabad, ha képes az anyján kívül eltartani az asszonyt meg majd a gyerekeket is. Itt Európában, ahol két felajzott fiatal egyszerűen összeáll és gyerekeket nemz, majd csak lesz valahogy alapon, kész felüdülés hallgatni, amit Ali mond. Viszont itt, Ali, aki semmi más jövedelmezőbb munkát nem remélhet, mai napig facér maradt. Mikor visszajön az Egyiptomban töltött egyhónapos szabadságáról, a törzsvendégeinek kisebb figyelmességeket hoz. Rólam tudja, hogy két gyerekem van, én üveggyöngysort kapok, a gyerekek Kleopátra-fejes kulcstartókat. Ezt én avval revansálom, hogy Karácsony előtt megajándékozom egy vásárlási utalvánnyal, a Texhagen cégnél, a Neubau utcai férfi ruhanemű üzletben beválthatja. Örülök, hogy mindig akkor utazik haza, mikor Bécsben pocsék, nedves hideg van, mert mikor a veszettül huzatos Lugner City sarkán beadja az újságot, olyan hidegek az ujjai, mint a jégcsapok.

Az Ali által átnyújtott újságok címlapján, az utóbbi időben egyre több az erőszakos bűncselekményekről harsogó

információ. Egyre több az erőszak, állapítják meg a bécsi nyomozók is. Ez annak tulajdonítható, hogy minden jel szerint alaposan megnőtt a Bécsben „tengeralattjáróként” élő idegenek száma, de a nyomozók elég gyakran szóvá teszik azt is, hogy a rendőrséget „sújtó” átszervezés miatt annyi az adminisztrációs többlettevékenység, hogy a tényleges bűnüldözésre alig jut idő.

Valóban, dúl az átszervezés, minden vonalon. A legutóbbi választásokon a feketék hajszálnyi különbséggel legyőzték a pirosakat, teljesen új koalíciót alakítottak és szabadon eresztették az évtizedek alatt felgyülemlett politikai frusztrációt. Dúlt a közélet minden területére kiterjedő átszíneződés, szinte egyszerre bolygatták fel az egészségügyet, az oktatást és a belügyi tárcát, ezen belül külön figyelmet szentelve a rendőrségnek. Minden főbb társadalmi pillér, de főleg a közbiztonság, egyszerre kezdett el inogni. Szinte havonta jönnek, mennek az új, eddig teljesen ismeretlen miniszterek, tárcavezetők, kis és nagy főnökök. Nem lehet tudni, ki kinek a kicsodája, a megszokott színpalak mögötti madzaghúzogató nem működik, az újonnan kialakult hatalmi mechanizmus nem áttekinthető. Mint hasonló esetekben a világon szinte mindenütt, egyik másik újonnan feltűnt közéleti személy megragadja a nem várt alkalmat, hogy közel engedték a vályúhoz és alaposan megszedi magát. Beindul a privatizálás, vásárra kerülnek állami cégek, ingatlanok, megnyílt a vágóhíd, viszik mézszárlásra egyik szent tehenet a másik után. Az ellenzék sem tétlenkedik, napirenden vannak a botrányos leleplezések, tényleges vagy vélt visszaélésekről.

Államtisztviselői szinten csak egy a biztos, és pedig, hogy semmi sem biztos. Az újonnan vezető pozíciókban cseppenteknél a politikai hovatartozásuk a mérvadó, a régi gárdából maradt szakemberek nem tudják kihez volna előnyösebb igazodni, szolgálni az ujjakat, vagy tétlenül húzni az időt, hátha a következő választást megint a pirosak nyerik, és megint minden visszaáll.

Az új koalíciós pártokon belül is nagy a diszharmónia, csak az állampénzt kezelik egyforma öncélúsággal, miközben nemzeti szinten mesterien gyakorolják a spórolást.

A bécsi rendőrségen is végigsöpör a „spórolni bármilyen áron” pusztító szele, kezdve attól, hogy rossz minőségű

számítógépeket és nyomtatókat vásárolnak és folytatva avval, hogy a nyugdíjba ment rendőrök helyett nem vesznek fel új munkaerőt. A huszonhárom bécsi kerületet összevonják, van összesen öt rendőri iroda, a legtöbb nyomozó elkerül a lakosság által ismert helyéről, az évtizedeken át kiépített információs hálózat rövid időn belül elhalványul. Az utcán csak elvétve látni egyenruhásokat, a lakossági bejelentések továbbítása rengeteg időt vesz igénybe, az újfajta szervezés nehézkes, egyelőre az egész biztonsági gépezet akadozik. Új politikai helyzet, új főnökök, új elvárások, új megítélések, teljes átszíneződés. A hatvan felé közeledő nyomozók közül legtöbben nem vállalják a kihívást és nyugdíjba menekülnek. A negyven és ötven év közöttiek vannak a legrosszabb helyzetben, ők már túl sok időt investáltak ahhoz, hogy pályát váltsanak és még nagyon távol állnak a nyugdíjazástól is.

Én vásároltam egy kis nejlon locsolót, amit magammal hurcolok. A régimódi, magas plafonú irodahelységek tele vannak a régi stabil időkben gyönyörűen kifejtett szobanövényekkel, ezeket a mostani káoszban elfelejtik locsolni, kezdenek tönkremenni. Ahol csak tehettem, előveszem a kiskannámat és minden elérhető növényt alaposan meglocsolok. Időm van rá, a munka nehézkesen halad. Általános helyzet, hogy például egy sima betörésnél, ahol rendes körülmények között maximum egy órát tartana a kihallgatás, sokkal hosszabb ideig elücsörögök, mert a nyomozó jegyzőkönyvírás közben ide-oda telefonál, hogy „ki mit tud” alapon megpróbálja kideríteni, vajon hova kerül majd az átszervezés során, hol lesz az íróasztala. Ami számára fontos, mert ha egy távolabbi kerületbe helyezik mint a mostani és tovább tart az utazása, hamarabb kell munkába indulnia és, például, nem viheti a gyereket óvodába. Ami pedig az ő feladata, mert a felesége egy pékségben dolgozik és hajnalban kezd. Ha viszont a feleség otthon marad, és nem keres, hogyan fogják fizetni a bankkölcsönt, amiből felépítették a családi házat. A nyomozó lázasan telefonálgat, én locsolok, a betörő vár sorára, türelmesen.

Közben Bécs szerte valóban egyre nőtt az erőszakos cselekedetek száma. Ezt már a tolmácskollegák is beszélték. Egyik késő délután behívnak a Wilhelminen Kórházba, jelentkezzek az intenzív osztály bejáratánál, szólt az utasítás.

Csodálkozom, mert ha valaki ott fekszik, nemigen szoktunk vele csevegni. Két nyomozó vár, a súlyos testi sértéssel foglalkozó csoporttól. Először a bántalmazott osztrák bártulajdonos ügyében akarnak beszélni a főorvossal, a bántalmazott személy túlélési esélyéről. Sürgős ügy, mert ha nem maradna életbe, akkor emberölésről van szó, értesítik a másik csoportot és azokkal dolgozom tovább. A bártulajdonost „csak” mellbe vágták, de alig pár hónapja esett át egy szívműtéten, így a sérülése életveszélyes.

Várom türelemmel, örülök, hogy kint maradhatok az osztály folyosóján, a kórházakban lefojtatott kihallgatásoknál mindig be kell öltözni steril cuccba és nagyon kínos ott lábatlankodni a betegekkel foglalkozó személyzet között. Jön a két nyomozó, úgy néz ki, a férfi túléli, kezdhethetjük a bárban alkalmazott két román lány kihallgatását, ezek is itt vannak, az ambulancián. Odamegyünk, az egyik lány már készen van, a nyaka befáslizva, bal alsókarja gipszbe, mindkét fülén kötés. A másik lányra még várni kell, meg kell nézetni a szemét is.

Kérdezzük az első lányt, kezdhethetjük-e írni a jegyzőkönyvet, amíg tart a fájdalomcsillapítók hatása. Beleegyezik, az egyik nyomozó elkezd jegyzetelni. A lány elmondja, délután ötkor kezdték a műszakot, vendég még nem volt, ekkor bejött a bárba négy oroszul beszélő férfi és teljesen váratlanul megtámadták őt, a kolleganőjét és a báros pultot ellátó fiatal román férfit, aki a társtulajdonos fia. Mikor a lány elkezdett kiabálni, a támadója elővett egy kést és a torkához szorította. Eközben egy másik férfi megmarkolta a kolleganője haját és miközben ide-oda cibálta, elkezdte térdel hasba rugdosni. Mikor a lány visítani kezdett, a férfi szabad kezével arcul ütötte. Az ütés a szemét is érte, bevérzett.

A másik két férfi nekiesett a román társtulajdonos fiának, azt verték ököllel. A zajra kijött a hátsó irodahelyiségből a bár osztrák társtulajdonosa, aki szívbeteg. Németül kiabált valamit, erre az egyik támadó, aki addig a fiút verte, ököllel mellbe vágta. Az osztrák összeesett és nagyon csúnyán hörögni kezdett, a támadók egymás között kiabáltak valamit, oroszul, és kisiettek a bárból. Az egyik, nem emlékszik rá melyik, visszakiabált románul, majd jönnek megint, jobb, ha akkora meglesz a pénz. Az egyik férfi, mikor elment mellette, kitépte a fülbevalóit és fellökte, az eséstől megrepedt a

csuklója. Ez ugyanaz a férfi volt, aki az osztrákot mellbe vágta. Mivel a tulajdonos hörgése nagyon csúnyán hangzott, azonnal hívták a mentőt, azok meg hívták a rendőrséget. Nem tudja merre mentek a támadók, autóval jöttek-e, vagy gyalog, nem mertek utánuk menni az utcára szétnézni. Mire visszafordítom a jegyzőkönyvet és aláírjuk, kiderül, a másik lányt bent tartják éjszakára, mára befejeztük, mehetek haza.

A következő napokban aztán kihallgatásra kerül a bárbeli támadás többi szenvedő alanya is, ki-ki, gyógyulása időpontjához mérten. Mindhárom megtámadott, összevert személy leírása egybevágóan igazolja, négy férfi tört rájuk, oroszul beszéltek egymás között, az egyik beszélt románul is, moldáviaiakra jellemző kiejtéssel. Hogy az idős, szívbeteg osztrák mire emlékezett, nem tudtam meg, neki nem kellett tolmács. A nyomozók szerint, az egyetlen használható nyom az, hogy a férfinak, aki az osztrák tulajdonost mellbe vágta, egymáshoz közel álló és nagyon ferde, amolyan „tatáros” szemei vannak. A román társtulajdonos, a megvert fiú apja, elmondta, a bár megnyitása után pár héttel jelentkezett nála két férfi, egyikük sem „tatárszemű”, az egyik nem mondott semmit, a másik, egy tagbaszakadt, románul beszélő alak, védelmet ajánlott, ha fizetnek neki. Elküldte őket a fenébe, hiszen ez Bécs, itt nem létezik ilyesmi. Azért nyitotta Bécsben az üzletet, mert itt nem kell jattot fizetni az oroszoknak. A nyomozó csoport szerint, sajnos itt is egyre több az ilyen jellegű kezdeményezés. Gondosan felvették a személyleírásokat, de lényegében nem volt min elindulni. A tatárosan ferde szemállás volt az egyetlen konkrét nyom. A lokálba beszereltek egy közvetlen riasztóvonalat, hogy azonnal hívják a rendőrséget, ha megint megjelenik valaki a támadók közül, de hiába, nincs újabb fejlemény.

Változatlanul sok a munkám, többnyire román nyelven. Habár a román állampolgárok előbb vízummentesek, majd friss Uniós tagok lettek és szabadon utazhatnak, az Idegenrendészeten ugyanannyi az illegális román, mint annak előtte. Romániában ugyanis elterjedt a hír, hogy az Európai Unióban való belépéssel egyidejűleg eltöröltek minden előzőleg adott kitiltást. Ez persze csak a feketemunkáért, illetve nincstelen idegenként adott kitiltásokra vonatkozott, a bűncselekmények során kirótt bírósági ítélet alapján kapott kitiltások továbbra is éppúgy érvényesek, mint annak előtte.

Ezt vagy nem tudják az érintettek, vagy nem akarják tudomásul venni. Így tehát minden utcai ellenőrzésnél őrizetbe vesznek jó néhány előzőleg elítélt és kitiltott román állampolgárt, beszállítják őket az Idegenrendészetre, rájuk sóznak egy komoly pénzbüntetést és csütörtökönként, busszal, Magyarországon át, a Nagylak/Nadlac határátkelőhöz szállítják őket. Ott aztán kezdenek mindent előről. Alig pár nappal a megtörtént kitoloncolás után, rendszerint megint itt ülnek a bécsi Idegenrendészeten, kapják az újabb büntetést, várnak az újabb kitoloncolásra. Úgy tűnik, bármilyen nehézségekbe is ütköznének, semmi sem lehet olyan rossz, mint otthon maradni, Romániába.

